

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **MILCOM a.s., IČO: 16193296**, se sídlem Praha 6, Ke Dvoru 12a, zastoupen Ing. Jaroslavem Novotným, patentovým zástupcem, se sídlem Praha 2, Římská 45, **za účasti:** Arla Foods Ingredients amba, Viby J., Dánsko, zastoupen JUDr. Petrou Korejzovou, advokátkou v Praze 10, Korunní 104, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví č. j. O-458004/E23389/2009/ÚPV ze dne 26. 10. 2009,

T a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se včas podanou žalobou dne 28. 12. 2009 domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví č. j. O-458004/E23389/2009/ÚPV ze dne 26.10.2009, kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 5. 6. 2009 o zamítnutí přihlášky kombinované ochranné známky sp. zn. O-458004 ve znění „NUTRILA“ pro část přihlášených výrobků.

Přihláška kombinované ochranné známky zn. sp. O-458004 ve znění „NUTRILA“ se na základě námitek podaných podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o osudech a soudcích) (zákon o ochranných známkách), ve znění pozdějších předpisů, zamítá pro následující výrobky třídy 5:

nutričně definované dietetikum (výživa pro pacienty v pooperačních stavech, rekonvalescenty), pomocné látky pro mlékárenství a další potravinářská odvětví, např. mikrobiální kultury, fermenty, enzymy; třídy 29: mléko a mlékárenské výrobky; třídy 30: čokoládové nápoje s mlékem, kakaové nápoje s mlékem, kávové nápoje s mlékem, zmrzlina; třídy 32: nealkoholické nápoje podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek, přijaté na diplomatické konferenci v Nice dne 15. června 1957, naposledy revidované v Ženevě dne 13. května 1977 a pozměněné dne 28. září 1979.

Přihláška se postupuje k zápisu pro výrobky a služby třídy 30: oplatky, sušenky a třídy 42: výzkumně vývojová činnost v oblasti zpracování a užití mléka a mlékárenských výrobků podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb.

Žalobce přihlásil dne 8. 4. 2008 kombinovanou ochrannou známku ve znění „NUTRILA“ k zápisu do rejstříku ochranných známek, a to pro výrobky a služby třídy 5: nutričně definované dietetikum (výživa pro pacienty v pooperačních stavech, rekonvalescenty), pomocné látky pro mlékárenství a další potravinářská odvětví, např. mikrobiální kultury, fermenty, enzymy; třídy 29: mléko a mlékárenské výrobky; třídy 30: čokoládové nápoje s mlékem, kakaové nápoje s mlékem, kávové nápoje s mlékem, oplatky, sušenky, zmrzlina; třídy 32: nealkoholické nápoje a třídy 42: výzkumně vývojová činnost v oblasti zpracování a užití mléka a mlékárenských výrobků podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků.

Proti zápisu do rejstříku ochranných známek uplatnila námitky společnost Arla Foods Ingredients a.s., Viby J., Dánsko, a to podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách.

Namítala, že je majitelkou mezinárodní slovní ochranné známky č. 480134A ve znění „NUTRILAC“, která byla zapsána s právem přednosti ode dne 26. 9. 1983 do rejstříku Mezinárodního úřadu Světové organizace duševního vlastnictví (WIPO), a to s platností i pro území České republiky pro výrobky třídy 29: výrobky získané z rostlinných látek a/nebo zvířat (kromě laktózy) jako jsou základní látky nebo polotovary pro potravinářský průmysl podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb, když rozhodnutím Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 6. 4. 2009 (právní moc dne 12. 5. 2009) byla předmětné mezinárodní ochranné známce částečně odňata právní ochrana pro Českou republiku ve vztahu k výrobkům zapsaným ve třídách 31 a 32 podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků.

Rozhodnutím Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 5. 6. 2009 byl návrh na zápis do rejstříku ochranných známek přihlašovaného označení zamítnut pro část výrobků. Žalobce napadl toto prvostupňové rozhodnutí rozkladem, o němž bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím.

Žalovaný správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí mj. uvedl, že přihlašovaná označení i zapsané ochranné známky se posuzují především z hlediska průměrného spotřebitele, přičemž průměrným spotřebitelem se rozumí zejména současný nebo potenciální spotřebitel daného druhu zboží nebo služeb, pro které se ochranná známka užívá, nebo osoby zapojené do distribuční sítě daného druhu zboží nebo služeb, popř. obchodní kruhy, zabývající se daným druhem zboží nebo služeb, pro které se ochranná známka užívá.

Konstatoval, že přihlašované kombinované označení „NUTRILA“ je tvořeno slovním prvkem „NUTRILA“ vyvedeným tučně velkými písmeny a obrazovým prvkem neuzavřeného oválu evokujícího písmeno „C“, uvnitř něhož je kapka, obojí obdélníkového podkladu. Namítaná ochranná známka je tvořena jediným slovním prvkem „NUTRILAC“.

Poté žalovaný porovnal přihlašované označení a namítanou ochrannou známku z hlediska vizuálního a konstatoval vysokou míru podobnosti. Pokud jde o hledisko fonetické, byla rovněž shledána vysoká podobnost. Pokud jde o hledisko sémantické, žalovaný dospěl k závěru, že ať budou předmětná označení chápána ve spojení s výživou nebo čistě fantazijně, bude rozdíl mezi nimi z významového hlediska nepatrný. Z hlediska celkového dojmu, kterým porovnávána označení na průměrného spotřebitele působí, je lze kvalifikovat jako podobná.

Žalovaný se dále zabýval podobností, resp. shodností dotčených výrobků a služeb a uvedl, že z vlastního porovnání dotčených výrobků a služeb shledal, že „výrobky nutričně definované dietetikum (výživa pro pacienty v pooperačních stavech, rekonvalescenty), pomocné látky pro mlékárenství a další potravinářská odvětví, např. mikrobiální kultury, fermenty, enzymy“, přihlášené ve třídě 5 Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb lze podřadit pod výrobky „výrobky získané z rostlinných látek a/nebo zvířat (kromě laktózy) jako jsou základní látky nebo polotovary pro potravinářský průmysl“ chráněné ve třídě 29 téže dohody namítanou ochrannou známkou jsou formulovány velmi široce a zahrnují v sobě značnou část látek užívaných v potravinářském průmyslu. Konstatoval, že shora jmenované přihlášené výrobky představují výše z obecně formulovaného seznamu výrobků, jež jsou namítanou ochrannou známkou v uvedené třídě Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb chráněny.

K obdobnému závěru žalovaný dospěl, i pokud jde o výrobky přihlášené ve třídách 29 a 32 Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb, jimiž jsou „mléko a mlékárenské výrobky, nealkoholické nápoje“. Tyto výrobky taktéž spadají pod obecně formulované výrobky chráněné namítanou ochrannou známkou. Ačkoliv mléko běžně obsahuje laktózu, na trhu se objevují i taková mléka, jež tento cukr neobsahují nebo jej byla zbavena. Pokud jde o mlékárenské výrobky, obsah laktózy v jejich složení je mnohem nižší a některé ji neobsahují vůbec, např. tvrdé sýry. Ostatní nealkoholické nápoje jsou vyráběny z vody, cukru, extraktů z ovoce či zeleniny a jiných ochucovadel. Z uvedeného je zřejmé, že zmíněné výrobky jsou tvořeny ze základních látek extrahovaných z rostlin či pocházejících od zvířat. Žalovaný proto shledal i tyto přihlášené výrobky podobné s výrobky chráněnými namítanou ochrannou známkou.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále uvedl, pokud jde o výrobky přihlášené ve třídě 32 (správně 30) Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb, jimiž jsou „čokoládové nápoje s mlékem, kakaové nápoje s mlékem, kávové nápoje s mlékem, oplatky, sušenky, zmrzlina“, ztotožnil se s názorem správního orgánu prvního stupně, že se jedná o výrobky podobné s výrobky chráněnými namítanou ochrannou známkou. Pokud jde o „oplatky a sušenky“ uvedl, že i u těchto výrobků si je spotřebitel jistě vědom toho, že se vyrábí z látek pocházejících z rostlinných či živočišných zdrojů.

Žalovaný dále uvedl, že v projednávaném případě se jedná jak o koncové spotřebitele, tak o subjekty zpracovávající základní surovinu. Ačkoliv se obě tyto skupiny spotřebitelské veřejnosti od sebe v mnohém liší, je nutno konstatovat, že přihlášené výrobky, tak výrobky chráněné namítanou známkou jsou určeny oběma zmíněným skupinám spotřebitelské veřejnosti, a tudíž relevantní spotřebitelská veřejnost je pro obě označení shodná.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a namítal, že námitky nebyly podle § 25 odst. 2 zákona o ochranných známkách doloženy důkazy, a že žalovaný rozhodl bez předložených důkazů a v odůvodnění pouze opakoval tvrzení navrhovatele. Rozhodnutí tedy postrádá logickou úvahu opřenou o důkazy. Rozhodnutí žalovaného nemělo přezkoumat prvostupňové rozhodnutí, pouze je potvrdit.

Namítal chybné posouzení průměrného spotřebitele, když pouze výrobky žalobce mohou spotřebitelé v nejširším slova smyslu vidět a nakupovat na trhu, zatímco výrobky navrhovatele jsou polotovary pro mlékárenský průmysl, nebyly a nemohly být vnímány spotřebitelskou veřejností, protože se ke spotřebitelské veřejnosti nemají možnost od výroby přes proces zpracování v mlékárenském průmyslu vůbec dostat.

Žalobce dále namítal, že porovnání dotčených výrobků žalovaným nemá oporu v právním ani skutkovém stavu, když výrobky třídy 5 byly podřazeny pod výrobky třídy 29 podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb. Z vágního označení výrobků třídy 29 nelze automaticky chránit výrobky třídy 5, která obsahuje výrobky s převážně léčebným účinkem. Žalobce dále namítal, že základní látky nebo polotovary pro potravinářský průmysl mohou být i v tekutém stavu, ale nejsou to nápoje třídy 32 podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 23. 4. 2010 navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 26. 10. 2009.

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, které se konalo dne 12. 6. 2012 a 27. 6. 2013, při nichž účastníci řízení, resp. jejich zástupci, setrvali na svých dříve písemně vyjádřených stanoviscích.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto rozsudkem č. j. 8 Ca 378/2009-56 ze dne 12. června 2012 zrušil rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 26. 10. 2009 č. j. O-458004/E23389/2009/ÚPV a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Nicméně Nejvyšší správní soud vyhověl kasačním stížnostem žalovaného správního orgánu a osoby zúčastněné a rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 8 Ca 378/2009-56 ze dne 12. června 2012 zrušil svým rozsudkem č. j. 7 As 125/2012-41 ze dne 27. února 2013 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz).

Městský soud v Praze vzal ze správního spisu za prokázané, že osoba zúčastněná je majitelkou mezinárodní slovní ochranné známky č. 480134A ve znění „NUTRILAC“ s právem přednosti ode dne 26. 9. 1983 a s platností i pro území České republiky pro výrobky třídy 29: výrobky získané z rostlinných látek a/nebo zvířat (kromě laktózy) jako jsou základní

látky nebo polotovary pro potravinářský průmysl podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb, neboť rozhodnutím Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 6. 4. 2009 (právní moc dne 12. 5. 2009) byla této ochranné známce částečně odňata právní ochrana pro Českou republiku ve vztahu k výrobkům zapsaným ve třídách 31 a 32 podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků.

Namítaná ochranná známka je tedy na území České republiky chráněna pouze pro „výrobky získané z rostlinných látek a/nebo zvířat (kromě laktózy) jako jsou základní látky nebo polotovary pro potravinářský průmysl“. Podle informací volně dostupných na internetu laktóza je disacharid označovaný také jako mléčný cukr, který tvoří podle druhu mléka 2-8 % pevných látek v mléce. Vyskytuje se v mateřském mléce savců. Molekula se skládá z galaktózy a glukózy, spojených β -1-4 glykosidickou vazbou. Vzorec: C₁₂H₂₂O₁₁.¹

Nicméně žalovaný dospěl v žalobou napadeném rozhodnutí, že pokud jde o výrobky přihlášené žalobcem ve třídách 29 a 32 Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb, jimiž jsou „mléko a mlékárenské výrobky, nealkoholické nápoje“, tyto výrobky taktéž spadají pod obecně formulované výrobky chráněné namítanou ochrannou známkou. Tvrdil, že mléko běžně obsahuje laktózu, na trhu se objevují i taková mléka, jež tento cukr neobsahují nebo jej byla zbavena, aniž by toto své tvrzení nějak doložil. Nedoložil ani své tvrzení, že mlékárenské výrobky mají obsah laktózy v svém složení mnohem nižší a některé ji neobsahují vůbec, např. tvrdé sýry. V těchto svých paušalizovaných úvahách pokračoval i nadále.

Namítaná ochranná známka je na území české republiky chráněna pouze pokud jde o výrobky získané z rostlinných látek a/nebo zvířat (kromě laktózy) jako jsou základní látky nebo polotovary pro potravinářský průmysl. Žalovaný žádným způsobem se nepokusil vymezit pojmy jako základní látky pro potravinářský průmysl a polotovary pro potravinářský průmysl, přičemž tyto pojmy jsou podstatné pro závěry o shodnosti nebo podobnosti výrobků, na něž se přihlašované označení a namítaná ochranná známka vztahují. Přitom je nesporné, že základní látky a polotovary pro potravinářský průmysl nejsou určeny koncového spotřebitele, cílovým spotřebitelem je potravinářský průmysl, jak je expressis verbis uvedeno v rejstříku ochranných známek WIPO. Žalovaný nebyl tedy ve svém posuzování důsledný, připustil pouze posouzení výrobků získaných z rostlinných a/nebo zvířat (kromě laktózy) – i když závěry týkající se laktózy jsou přinejmenším sporné, opomněl, že je nejedná o ledajaké výrobky, ale pouze o základní látky a polotovary pro potravinářský průmysl. Je nutno mít za to, že základní látky a polotovary pro potravinářský průmysl nejsou potraviny určené k přímé spotřebě koncovým spotřebitelem.

Nicméně žalovaný správní orgán rozklad žalobce zamítnul s tím, že při posuzování shodnosti nebo podobnosti výrobků a služeb jsou rozhodná určitá kritéria, jako např. hledisko průměrného spotřebitele, jejich účel nebo použití a nikoliv zařazení relevantních výrobků či služeb podle mezinárodního třídění výrobků a služeb. Toto třídění bylo vytvořeno zejména pro administrativní účely a otázka zařazení není hlediskem, podle kterého by se orientovala relevantní část veřejnosti.

¹ <http://wikipedia.org>

Podle § 25 odst. 1, 2 zákona o ochranných známkách osoby uvedené v § 7 mohou podat námitky ve lhůtě 3 měsíců od zveřejnění přihlášky, a to z důvodů uvedených v tomto ustanovení. Lhůtu k podání námitek nelze prodloužit a její zmeškání nelze prominout (odst. 1). Námitky musejí být podány písemně a musejí být odůvodněny a doloženy důkazy. K doplnění námitek a k důkazům předloženým na jejich podporu po lhůtě uvedené v odstavci 1 Úřad nepřihlíží. Spolu s námitkami je namítající povinen zaplatit správní poplatek podle zvláštního právního předpisu;8) není-li správní poplatek zaplacen, považují se námitky za nepodané (odst. 2).

Podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách přihlašované označení se nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu vlastníkem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou,

Podle nálezu Ústavního soudu IV. ÚS 298/09 zúžení výkladu, resp. pominutí části vlastní judikatury správními soudy, je postup, který zkrátil stěžovatelku v jejích shora uvedených ústavně garantovaných právech.(čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR).

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu Boh. A 6439/27 u každého přihlašovaného označení je žalovaný povinen posoudit zaměnitelnost přihlášeného označení s ochrannou známkou, či s přihlášeným označením s dřívějším právem přednosti na základě skutkových zjištění učiněných v průběhu řízení komplexně, ze všech, v tom kterém případě rozhodných hledisek.

Prezium správních rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví v plné jurisdikci je v souladu se soudním řádem správním. Posouzení zaměnitelnosti může být jen obtížně věcí správního uvážení. To je zřejmé již jen ze znění ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, podle něhož se přihlašované označení nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu majitelem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti, za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou. Zákon jednoznačně konstatuje, že žalovaný přihlašované označení nezapiše. Výklad pojmů zaměnitelnost, shodnost či podobnost a podřazení zjištěného skutkového stavu těmito pojmy je pak otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav, nikoliv předmětem volného správního uvážení. Ve vztahu ke zjištěnému skutkovému stavu je pak třeba podotknout, že z hlediska právního rámce je podstatná možná zaměnitelnost, nikoliv to, zda k záměně skutečně dochází. Zákon o ochranných známkách byl přijat za účelem implementace první směrnice Rady 89/104/EHS, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách. Tato směrnice byla nahrazena směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2008/95/ES, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách. Zaměnitelnost ochranných známek, regulovaná v § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, má předobraz v čl. 4 odst. 1 písm. b) směrnice 89/104/EHS, přičemž toto ustanovení je prakticky totožné i ve směrnici 2008/95/ES, a obdobné čl. 5 odst. 1 písm. b) obou směrnic (viz blíže usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 37/2011-103).

S ohledem na citovaný nálezn Ústavního soudu IV. ÚS 298/09 týkající se pominutí části vlastní judikatury správními soudy, což postup, který zkrátil stěžovatelku v jejích shora uvedených ústavně garantovaných právech.(čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR, musel Městský soud v Praze připomenout, že ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách jednoznačně konstatuje, že žalovaný přihlašované označení nezapiše. Výklad pojmů zaměnitelnost, shodnost či podobnost a podřazení zjištěného skutkového stavu těmito pojmy je pak otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav, nikoliv předmětem volného správního uvážení. Výklad těchto pojmů náleží výlučně a pouze SDEU, domnívané volné správní uvážení žalovaného zde nemá právní prostor s výjimkou případů plné akceptace závěrů ustálené judikatury SDEU. Což však v inkriminovaném případě nebylo lze konstatovat.

Nicméně žalovaný ve svém rozhodnutí neodkazoval na ustálenou judikaturu SDEU, již byl při svém rozhodování vázán. Nicméně provedl posouzení existence nebezpečí záměny přihlašovaného označení a namítané ochranné známky, které se týkalo vzhledové, fonetické nebo pojmové podobnosti dotčených ochranných známek, včetně celkového dojmu, kterým tyto ochranné známky působí, s přihlédnutím zejména k jejich rozlišovacím a dominantním prvkům.

Zákon o ochranných známkách jednoznačně konstatuje, že žalovaný přihlašované označení nezapiše, existuje-li pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti. Výklad pojmů zaměnitelnost, shodnost či podobnost a podřazení zjištěného skutkového stavu těmito pojmy je pak otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav, nikoliv předmětem volného správního uvážení. Z hlediska právního rámce je podstatná možná zaměnitelnost, nikoliv to, zda k záměně skutečně dochází. Žalovaný správní orgán při svém rozhodování se držel interpretačních pomůcek stanovených ustálenou citovanou judikaturou SDEU, byť na ně výslovně neodkazoval, a proto se nedopustil nesprávného právního posouzení. Své posouzení podobnosti přihlašovaného označení a namítaných ochranných známek založil nejen na obecných úvahách, nýbrž provedl i analýzu všech relevantních skutečností projednávané věci, čímž zohlednil požadavek celkového posouzení nebezpečí záměny s přihlédnutím ke všem relevantním faktorům projednávané věci a na základě celkového dojmu, jímž působí přihlašované označení a namítaná ochranná známky.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 90/2006-123 zápisná nezpůsobilost přihlašovaného označení není dána jakoukoli podobností s registrovanou ochrannou známkou, ale toliko podobností závadnou, tj. podobností, jež vyvolává pravděpodobnost záměny ohledně původu výrobků či služeb [§ 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách]. Nepříčí se principům známkoprávní ochrany samo o sobě, dospěje-li správní orgán k závěru o různém stupni rozlišovací způsobilosti ochranných známek; rozlišovací způsobilost ochranných známek nelze paušálně považovat za identickou.

Co se týče příhodnosti odkazu na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008 č. j. 4 As 90/2006 – 123, byla podstatnou právní otázkou v této věci fonetická a vizuální zaměnitelnost ochranných známek, neboť se jednalo o zboží stejného druhu. Nebylo tak třeba zabývat se zaměnitelností z hlediska vztahu průměrného spotřebitele ke konkrétnímu zboží či kategoriím zboží. Městský soud nicméně z tohoto rozsudku citoval pouze obecné

úvahy, že zápisná nezpůsobilost nesmí být dána jakoukoliv podobností, ale podobností závadnou ve smyslu ust. § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách. Tento závěr vychází z principů známkoprávní úpravy a je podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 125/2012-41 aplikovatelný i v dané věci.

Podle názoru Městského soudu v Praze závěry správního orgánu prvního stupně jsou nesrozumitelné a rozhodnutí proto nemůže obstát. Žalovaný správní orgán v rozkladovém řízení nezjednal nápravu, neboť prvostupňovou argumentaci převzal. Bylo nutno proto přisvědčit žalobní námitce, že rozhodnutí žalovaného postrádá logickou úvahu opřenou o důkazy. Žalovaný si měl tedy položit otázku, jaký je vlastně rozsah ochrany starší ochranné známky, co vlastně patří do kategorie základní látky nebo polotovary pro potravinářský průmysl. V žalobě napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že do kategorie základní látky nebo polotovary pro potravinářský průmysl patří nutričně definované dietetikum (výživa pro pacienty v pooperačních stavech, rekonvalescenty), pomocné látky pro mlékárenství a další potravinářská odvětví, např. mikrobiální kultury, fermenty, enzymy, mléko a mlékárenské výrobky, čokoládové nápoje s mlékem, kakaové nápoje s mlékem, kávové nápoje s mlékem, zmrzlina, nealkoholické nápoje. Současně na druhé straně dospěl k závěru, že do této kategorie nepatří oplatky a sušenky.

Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 7 As 125/2012-41 však považoval za nepřezkoumatelné tvrzení Městského soudu v Praze, že „*závěry správního orgánu prvního stupně jsou nesrozumitelné a rozhodnutí proto nemůže obstát. Žalovaný správní orgán v rozkladovém řízení nezjednal nápravu, neboť prvostupňovou argumentaci převzal. Bylo nutno proto přisvědčit žalobní námitce, že rozhodnutí žalovaného postrádá logickou úvahu opřenou o důkazy.*“ Z tohoto závěru nijak konkrétně nevyplývá, v čem konkrétně shledal Městský soud v Praze nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí stěžovatele a), ani které důkazy bylo nutno provést. Pouhý odkaz na znění žalobní námítky nelze považovat bez řádného odůvodnění za její dostatečné vypořádání.

Městský soud v Praze v této souvislosti poukazuje na legislativu Evropské unie, především Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 ze dne 28. ledna 2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin, které se zabývá obecnými zásadami potravinového práva. Podle čl. 2 tohoto nařízení se "potravinou" rozumí jakákoli látka nebo výrobek, zpracované, částečně zpracované nebo nezpracované, které jsou určeny ke konzumaci člověkem nebo u nichž lze důvodně předpokládat, že je člověk bude konzumovat.

Namítanou ochrannou známkou však nejsou chráněny jakékoliv látky, nýbrž pouze kvalifikované látky a polotovary pro potravinářský průmysl.

Pokud jde o nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1332/2008 o potravinářských enzymech a o změně směrnice Rady 83/417/EHS, nařízení Rady (ES) č. 1493/1999, směrnice 2000/13/ES, směrnice Rady 2001/112/ES a nařízení (ES) č. 258/97, v čl. 1 se stanoví pravidla pro potravinářské enzymy používané v potravinách, včetně enzymů používaných jako činidla, s cílem zajistit účinné fungování vnitřního trhu a současně zajistit vysokou úroveň ochrany lidského zdraví a vysokou úroveň ochrany spotřebitele, což se

vztahuje i na ochranu zájmů spotřebitele a poctivého jednání v obchodu s potravinami, případně s ohledem na ochranu životního prostředí. Podle čl. 3 tohoto se rozumí „potravinářským enzymem“ produkt získaný z rostlin, zvířat či mikroorganismů nebo z jejich produktů, a to i produkt získaný kvasným procesem za použití mikroorganismů: obsahující jeden nebo více enzymů schopných katalyzovat specifickou biochemickou reakci; a přidávaný do potravin za technologickým účelem v kterékoli fázi výroby, zpracování, přípravy, úpravy, balení, dopravy nebo skladování potravin. Tvzení žalovaného, že se i v tomto případě jedná o základní látku nebo polotovar pro potravinářský průmysl, postrádá poněkud logiku.

Podle názoru Městského soudu v Praze je namístě zmínit nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1333/2008 o potravinářských přídatných látkách, které nařízení stanoví pravidla pro potravinářské přídatné látky s cílem zajistit účinné fungování vnitřního trhu a současně zajistit vysokou úroveň ochrany lidského zdraví a vysokou úroveň ochrany spotřebitele, včetně ochrany zájmů spotřebitele a poctivého jednání v obchodu s potravinami, případně s ohledem na ochranu životního prostředí, jakož i nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1334/2008 o látkách určených k aromatizaci a některých složkách potravin vyznačujících se aromatem pro použití v potravinách nebo na jejich povrchu a o změně nařízení Rady (EHS) č. 1601/91, nařízení (ES) č. 2232/96 a č. 110/2008 a směrnice 2000/13/ES, které stanoví pravidla pro látky určené k aromatizaci a složky potravin vyznačující se aromatem pro použití v potravinách s cílem zajistit účinné fungování vnitřního trhu a současně zajistit vysokou úroveň ochrany lidského zdraví a vysokou úroveň ochrany spotřebitele, včetně ochrany zájmů spotřebitele a poctivého jednání v obchodu s potravinami, případně s ohledem na ochranu životního prostředí. Tato nařízení totiž blíže osvětlují charakteristiky základních látek a polotovarů pro potravinářský průmysl.

Městský soud v Praze přisvědčil i žalobní námitce týkající se chybného použití kritéria průměrného spotřebitele, když žalovaný v napadeném rozhodnutí sám *expressis verbis* uvedl, že v projednávaném případě se jedná jak o koncové spotřebitele, tak o subjekty zpracovávající základní surovinu., a že se obě tyto skupiny spotřebitelské veřejnosti od sebe v mnohém liší. V důsledku toho je třeba mít za to, že pouze v případě inkriminované napadené ochranné známky je relevantní veřejnost tvořena průměrným běžně informovaným a přiměřeně pozorným a obezřetným spotřebitelem (viz rozsudek ze dne 22. června 1999, Lloyd Schuhfabrik Meyer, C-342/97, Recueil, s. I-3819, bod 26).

Posuzování pravděpodobnosti záměny, ale i shody mezi označeními je třeba provádět z hlediska průměrného spotřebitele, který je přiměřeně informovaný, pozorný a obezřetný, avšak nemá možnost přímého srovnání obou označení, tj. vnímá je jedno po druhém s časovým odstupem. Pohled průměrného spotřebitele se přitom zaměřuje na označení jako na celek, přičemž nelze předpokládat, že by se průměrný spotřebitel zabýval hodnocením různých detailů.

Základem pro pojetí vzorového spotřebitele se stal rozsudek SDEU ve věci C-210/96 Gut Springenheide, v jehož rámci SDEU konstatoval, že při posuzování, zda dané označení, známka nebo výrok reklamy je schopný klamat, se musí brát v úvahu pravděpodobné očekávání průměrně informovaného, pozorného a rozumného průměrného spotřebitele. Zásadně tedy není zapotřebí pořizovat znalecké posudky či sociologické výzkumy spotřebitelů. Nicméně nevyloučil, aby vnitrostátní soud, při existenci výjimečných okolností

opřel své rozhodnutí o znalecký posudek nebo sociologický výzkum spotřebitelů, pořízených na základě vnitrostátních předpisů. Vzhledem k tomu, že neexistuje žádné příslušné komunitární ustanovení, je věcí vnitrostátního soudu, pokud považuje za nutné provést sociologický výzkum, určit podle vnitrostátního práva výši procenta dotčených spotřebitelů. Podle SDEU v každé konkrétní věci příslušný úřad nebo soud, rozhodující spor o konkrétní ochranné známce musí vykonávat svou vlastní posuzovací pravomoc založenou na zmíněném modelu průměrného spotřebitele. Povinnost tohoto posouzení příslušnými orgány potom podle SDEU nemůže být nahrazena dodatečnými výzkumy, analytickými rozbory, posudky nebo statistikami.

Žalovaný ve svém napadeném rozhodnutí se s otázkou, kdo je běžným spotřebitelem výrobků navrhovatele, řádně nezabýval, ač již žalobce v rozkladu *expressis verbis* uvedl, že v řízení o výmazu ochranné známky č. 480134A bylo předloženými fakturami doloženo, že vlastně nejde o výrobky určené pro „běžného spotřebitele“, ale pouze o extrakty či polotovary pro tři mlékárenské výrobní kolosy jako je OLMA, DANONE a EHRMANN. Polotovary s označením „NUTRILAC“ se v žádném případě nemohou dostat k „běžnému spotřebiteli“, protože mu nejsou určeny. Napadená ochranná známka je naopak vnímána přímo „běžným spotřebitelem“ z obalu, neboť jde o konečný výrobek určený např. k rekonvalescenci. Soud musel proto přisvědčit i této žalobní námitce. Žalovaný správní orgán se tedy řádně nezabýval rozkladovými námitkami žalobce a zatížil tak své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 125/2012-41 je kritérium průměrného spotřebitele podstatné pro rozhodnutí, zda je možné určit konflikt mezi právy ochranných známek. Shodná či podobná známka může být pouze taková, která je způsobilá u spotřebitele vyvolat záměnu označení a neplní funkci ochranné známky v tom smyslu, že spotřebitel není schopen rozlišit původ výrobků či služeb. Průměrný spotřebitel by měl být chápán jako velmi široký pojem. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba tento pojem vykládat tak, že *„při posouzení, zda je označení způsobilé vyvolat omyl, vychází správní orgán z hlediska průměrného spotřebitele, který má průměrnou paměť, průměrnou pozornost a průměrný smysl pro detail, kdy v jeho paměti utkví pouze všeobecné znaky označení a jeho celkový dojem. Průměrný spotřebitel zastupuje relevantní okruh veřejnosti, tj. osoby, kterým jsou určité výrobky či služby určeny“* (rozsudek č. j. 3 As 13/2009-76). Účastník řízení podal přihlášku sporné ochranné známky pro pět tříd, v rámci nichž definoval zboží, které má v úmyslu spotřebitelům dodávat. Předpokladem pro určení konfliktu dvou ochranných známek je, že zboží nebo služby chráněné ochrannou známkou jsou způsobilé působit na spotřebitele na stejném relevantním trhu neboli na průměrného spotřebitele. Otázka relevantního trhu by měla být vykládána v souladu s přihlašovanými údaji ochranné známky. Pokud je ochranná známka zboží či služby přihlašovaná pro velmi široké druhy zboží a služeb, je přihlašovatel povinen splnit podmínky ochrany ve vztahu ke každému jednotlivému zboží či službě, a to včetně koncového zboží. Nelze spravedlivě žádat po subjektu uplatňujícím námitky proti zápisu ochranné známky, aby v každém jednotlivém případě dokazoval ohledně zapisované ochranné známky, zda se vztahuje na meziprodukt nebo koncové zboží. Taková skutečnost by měla být patrná již z přihlášky ochranné známky. Pokud takové údaje v přihlášce ochranné známky chybí, lze to přičítat k tíži přihlašovatele.

Tvrdí-li účastník řízení, že jeho výrobky, ať už extrakty nebo polotovary, jsou určeny pouze společností OLMA, DANONE a EHRMANN, nelze to považovat za relevantní, neboť je věcí obchodní strategie dodavatele, na jaké odběratele se bude, orientuje a v průběhu času v tomto směru může docházet ke změnám. Na základě těchto skutečností nelze definovat

a vykládat univerzální pojem průměrného spotřebitele nebo za průměrného spotřebitele považovat současného odběratele zboží. Průměrný spotřebitel není zásadně současný cílový spotřebitel. Pokud by tomu tak bylo, přihlašovatel by se mohl po zapsání ochranné známky přeorientovat na jiného cílového spotřebitele, přičemž by mu svědčilo právo stejné ochranné známky. Pokud přihlašovatel přihlašuje ochrannou známku pro široké spektrum zboží a služeb, je povinen strpět možná omezení v důsledku kolizních práv spojených s výrobky ve všech těchto kategoriích a druzích zboží zařaditelných pod přihlášku. Kritérium průměrného spotřebitele tak bylo žalovaným vykládáno zákonným způsobem.

Nejvyšší správní soud se v rozsudku č. j. 7 As 125/2012-41 dále zabýval posouzením kolizních výrobků na základě podřazení pod třídy zboží a služeb podle mezinárodního třídění stanovené Niceskou dohodou. Podle čl. 2 bodu 1 Niceské dohody s výhradou závazků uložených touto dohodou je dosah třídění takový, jaký mu přiznává každý stát Zvláštní unie. Zejména pak mezinárodní třídění nezavazuje státy Zvláštní unie ani, pokud jde o posouzení rozsahu ochrany známky, ani pokud jde o uznání známek služeb. Podle čl. 2 bodu 2 Niceské dohody si každý ze států Zvláštní unie vyhrazuje možnost použít třídění buď jako systému hlavního, nebo systému pomocného. Podle čl. 2 bodu 3 Niceské dohody uvádějí příslušné úřady států Zvláštní unie v úředních listinách a úředních publikacích o zápisech známek čísla tříd třídění, do nichž patří výrobky nebo služby, pro něž se známka zapisuje. Členění a vynucování kategorizace zboží do tříd pro ochranné známky předpokládá, že bude každému státu ponechána autonomie vynutitelnosti a zaměnitelnosti kategorií. Kategorie niceského třídění proto nelze považovat za kategorie *stricti iuris*, nýbrž administrativní členění pro usnadnění ochrany práv vlastníků ochranných známek. Z charakteru směrnice 2008/95/ES vyplývá, že každý jednotlivý stát si vynucování a nakládání s ochrannými známkami upraví ve svém právním řádu podle svých konkrétních potřeb. V českém právním řádu je problematika ochranných známek upravena v zákoně o ochranných známkách a vyhláše č. 97/2006 Sb. (správně 97/2004), k provedení zákona o ochranných známkách (dále jen „prováděcí předpis“). Český právní řád vychází ze zásady správního uvážení, v rámci něhož je určitá rozhodovací autonomie ponechána správnímu úřadu. Z jednání žalovaného nelze usuzovat, že by v souvislosti s vynucováním jednotlivých tříd porušil zákon o ochranných známkách či prováděcí předpis.

V rozsudku č. j. 1 As 140/2011-66 dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že „*pro zkoumání podobnosti označení výrobků a služeb s výrobky a službami, pro něž je přihlášena starší ochranná známka, jsou z pohledu ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách relevantní údaje obsažené v rejstříku ochranných známek. (...) Pro posouzení tzv. závadné podobnosti ochranných známek jsou relevantní pouze kritéria uvedená v § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, tj. podobnost označení a podobnost výrobků a služeb, pro něž jsou označení v rejstříku ochranných známek přihlášena. Jakékoliv vnější okolnosti, tedy např. shodnost oboru podnikání vlastníků ochranných známek či totožnost adresy jejich sídla, nemohou být v řízení o námitkách pro námitkový důvod podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách relevantní.*“ Třída 29, v níž je definovaná starší mezinárodní ochranná známka, je natolik široká, že souvisle s ní je také okruh relevantního trhu velmi široký. Kategorizaci zboží a služeb nelze vnímat jako katalog uzavřených kategorií, ale jako pomocný způsob třídění, u něhož se nevylučuje vzájemná podobnost zboží v kategoriích. Jestliže starší mezinárodní známka, jejímž vlastníkem je osoba zúčastněná, byla zapsána na základě údajů z rejstříku pro výrobky získané z rostlinných látek a/nebo zvířat (kromě laktózy), jako jsou základní látky nebo polotovary pro potravinářský průmysl, lze do

této ochrany zahrnout nutričně definované dietetikum (výživa pro pacienty v pooperačních stavech, rekonvalescenty), pomocné látky pro mlékárenství a další potravinářské odvětví i nealkoholické nápoje. Žalovaný vycházel z údajů obsažených v přihlášce a údajů obsažených v rejstříku ochranných známek.

Městský soud v Praze byl při svém rozhodování vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 7 As 125/2012-41 (§ 110 odst. 4 soudního řádu správního), a proto musel žalobu podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítnout tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Obiter dictum Městský soud v Praze konstatuje, že dvěma základními složkami zápisu ochranné známky jsou jednak označení a jednak výrobky a služby, které má toto označení označovat. Každá z těchto složek umožňuje vymezit přesný předmět ochrany, kterou zapsaná ochranná známka přiznává svému majiteli. Namítaná mezinárodní slovní ochranná známka č. 480134A ve znění „NUTRILAC“, je na území České republiky pro výrobky třídy 29: výrobky získané z rostlinných látek a/nebo zvířat (kromě laktózy) jako jsou základní látky nebo polotovary pro potravinářský průmysl podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb.

Městský soud v Praze v této souvislosti poukazuje na rozsudek SDEU ve věci C-307/10 Chartered Institute of Patent Attorneys proti Registrar of Trade Marks, v němž SDEU vymezil pravidla, kterými se řídí identifikace výrobků nebo služeb, pro které je ochrana ochranné známky požadována, a nepřímě posoudil dosah pravidel, která do současné doby používá Úřad pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM). Tato otázka má zvláštní význam, jelikož vnitrostátní známkové úřady a OHIM rozvíjí odlišné praktiky, které vedou k různým podmínkám zápisu, které jsou v rozporu s cíli sledovanými unijním zákonodárcem.

Třídění dle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb od 1. ledna 2002 zahrnuje seznam tříd tohoto třídění 34 tříd výrobků a 11 tříd služeb. Každá třída je označena jedním nebo několika obecnými označeními, která se obecně nazývají „záhlaví třídy“, jež obecně uvádějí obory, do nichž výrobky a služby dané třídy v zásadě patří. Abecední seznam výrobků a služeb obsahuje přibližně 12 000 hesel.

Podstatou předběžných otázek položených SDEU bylo posoudit, zda směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/95/ES ze dne 22. října 2008, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách, musí být vykládána v tom smyslu, že vyžaduje, aby výrobky a služby, pro které je ochrana prostřednictvím ochranné známky požadována, byly identifikovány s určitou jasností a přesností.

SDEU již rozhodl, že ačkoli není nutné označovat konkrétně službu nebo služby, pro které je zápis požadován, neboť pro identifikaci těchto služeb stačí použít obecné formulace, je naopak od přihlašovatele třeba vyžadovat, aby upřesnil výrobky nebo druhy výrobků, kterých se takové služby týkají, například prostřednictvím jiných přesnějších údajů. Tato upřesnění totiž usnadní použití článků směrnice 2008/95, aniž citelně omezí ochranu udělenou ochranné známce (viz rozsudek SDEU ve věci C-418/02 Praktiker Bau- und Heimwerkermärkte). Směrnice 2008/95 vyžaduje, aby přihlašovatel identifikoval výrobky

nebo služby, pro které je ochrana prostřednictvím ochranné známky požadována, dostatečně jasně a přesně, aby příslušné orgány a hospodářské subjekty mohly na tomto pouhém základě určit rozsah požadované ochrany.

SDEU (velký senát) ve výroku rozsudku ve věci C-307/10 *expressis verbis* uvedl, že směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/95/ES ze dne 22. října 2008, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách, musí být vykládána v tom smyslu, že vyžaduje, aby přihlašovatel identifikoval výrobky nebo služby, pro které je ochrana prostřednictvím ochranné známky požadována, dostatečně jasně a přesně, aby tak příslušné orgány a hospodářské subjekty mohly na tomto pouhém základě určit rozsah ochrany poskytnuté ochranné známce. Směrnice 2008/95 musí být vykládána v tom smyslu, že nebrání tomu, aby se pro identifikaci výrobků a služeb, pro které je ochrana prostřednictvím ochranné známky požadována, používala obecná označení uvedená v záhlavích tříd třídění uvedeného v článku 1 Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek, přijaté na diplomatické konferenci v Nice dne 15. června 1957, naposledy revidované v Ženevě dne 13. května 1977 a pozměněné dne 28. září 1979, pokud je tato identifikace dostatečně jasná a přesná. Přihlašovatel národní ochranné známky, který pro identifikaci výrobků nebo služeb, pro které je ochrana ochranné známky požadována, použije všechna obecná označení uvedená v záhlaví konkrétní třídy třídění uvedeného v článku 1 výše zmíněné Niceské dohody, musí upřesnit, zda se jeho přihláška vztahuje na všechny výrobky nebo služby vyjmenované v abecedním seznamu této třídy, nebo pouze na některé z těchto výrobků nebo služeb. V případě, že by se přihláška vztahovala pouze na některé z uvedených výrobků nebo služeb, je přihlašovatel povinen upřesnit, o které výrobky nebo služby náležející do uvedené třídy se jedná.

V inkriminované věci je nesporné, že přihlašovatel napadené ochranné známky na rozdíl od majitele namítané ochranné známky splnil, všechny předpoklady stanovené ustálenou judikaturou SDEU pro zápis ochranné známky do rejstříku ochranných známek (viz rozsudky ve věci C-273/00 *Sieckmann* a C-307/10 *Chartered Institute of Patent Attorneys*).

Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 7 As 125/2012-41 konstatoval, že Městský soud vycházel při svých úvahách o protiprávním podřazení výrobků třídy 5 pod výrobky třídy 29 podle Niceské dohody z rozsudku SDEU ve věci C-307/10, v němž se SDEU vyjadřoval k požadavkům na identifikaci výrobků a služeb při zápisu ochranných známek. Podle tohoto rozsudku má přihlašovatel ochranné známky povinnost identifikovat výrobky a služby dostatečně jasně a přesně, aby bylo zcela zřejmé, v jakém rozsahu se ochrany domáhá, přičemž současná úprava nebrání tomu, aby se pro identifikaci výrobků nebo služeb používala obecná označení uvedená v záhlavích tříd Niceského třídění. SDEU se tedy zabýval okruhem právních vztahů spojených s klasifikací přihlašované ochranné známky a nikoliv konfliktem mezi zapsanou a zapisovanou ochrannou známkou. Tento rozsudek SDEU byl vydán dne 19. června 2012, tj. týden po vyhlášení zrušeného rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 8 Ca 378/2009-56 ze dne 12. června 2012. I když Městský soud v Praze v písemném vyhotovení rozsudku argumentoval tímto rozsudkem SDEU, tato skutečnost nijak neovlivnila výrok rozsudku Městského soudu v Praze a závěry vyslovené SDEU obecně jsou v souladu s odůvodněním napadeného rozsudku při jeho vyhlášení.

Vzhledem k tomu, že Česká republika je ode dne 1. 5. 2004 členským státem Evropské unie, nelze judikaturu SDEU, který jako jediný orgán v Evropské unii podle

Lisabonské úmluvy má monopol interpretovat evropské právo opomíjet. Výklad pojmů zaměnitelnost, shodnost či podobnost a podřazení zjištěného skutkového stavu těmto pojmům je totiž otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav, nikoliv předmětem volného správního uvážení.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. června 2013

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení: Brabcová